

DESPĂRȚIREA DE DUMNEZEU

- *Duminica lăsatului sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți* -

A doua venire a lui Hristos și învierea morților sunt în strânsă legătură cu Judecata viitoare, când toți oamenii vor sta înaintea înfricoșătorului tron de judecată al lui Hristos. În Sfânta Evanghelie se spune că, atunci când Hristos va veni în slavă, împreună cu îngerii Săi, va separa oamenii, cum face păstorul cu oile și caprele: cei drepti vor fi așezați la dreapta Lui, iar păcătoșii la stânga Lui. Judecata se va face după măsura dragostei pe care au arătat-o față de frații lor care se găseau în situații dificile, concretizată prin milostenie. De ce milostenia este singurul criteriu? Este corect ca unii oameni să fie mântuiți de milostenie, în timp ce alții să fie condamnați la moarte veșnică, pur și simplu pentru că nu au arătat compasiune față de semenii lor? Sfântul Grigorie Palama face o analiză minunată a acestui pasaj, rezumând întreaga experiență a Bisericii. El spune că cei drepti se vor bucura de Împărăția lui Dumnezeu, nu doar datorită unui mic act de milostenie pe care l-au făcut, ci datorită întregii lor existențe transfigurate. Această situație este demonstrată de

mai multe aspecte. Prin faptul că sunt numiți „oi, Hristos arată că aceștia sunt neprihăniți, blânzi, răbdători și merg pe calea bătătorită a virtuților, adică ei L-au urmat pe Hristos, care este adevăratul Păstor al oamenilor. Și nu numai că L-au urmat, ci au devenit la fel ca El, Care este Mielul lui Dumnezeu. De-a lungul vieții lor, au păzit poruncile lui Dumnezeu și au fost întotdeauna gata să-și dea viața pentru Hristos

și semenii lor: „Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte” (Apocalipsa 12, 11). Alt aspect al Judecății este că cei drepti au trăit dragostea în viața lor, care este completarea Legii. Dragostea este virtutea care se înalță deasupra tuturor celorlalte virtuți și este capul lor. Dragostea față de umanitate este o expresie a omului renăscut, mai ales atunci când dragostea față de om se mișcă în interiorul dragostei față de Dumnezeu: „Lubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4, 7). Dreptii sunt caracterizați prin smerenie, căci Îl vor întreba pe Dumnezeu: „Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei?” (Matei 25, 37). Smerenia este legată de dragoste, iar cei drepti se simt nevrednici de laudă. De aceea, prin toate aceste caracteristici, dreptii arată că sunt uniți cu Dumnezeu, renăscuți duhovnicește. Dar păcătoșilor, care stau în stânga Judecătorului, li se întâmplă tocmai contrariul. Ei nu sunt →

condamnați pentru omiterea unor acte mărunte de dragoste și milostenie, ci pentru motivele opuse celor pentru care sunt lăudați dreptii. Mai ales prin faptul că sunt numiți „capre”. Prin acest termen, Hristos arată că, așa cum caprele au un caracter mai slobod și nu obișnuiesc să fie ascultătoare, același lucru se observă și la păcătoși. Păcătoșii nepocăiți nu au dobândit blândețea lui Hristos, ei nu au devenit ca oile care sunt conduse de Păstorul adevărat, ci au preferat viața dezordonată și obraznică, neasemănându-se Mielului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu au posedat nici spiritul de jertfă pentru frații lor. Alt aspect al păcătoșilor este că ei nu au prezentat iubire și milostenie, ceea ce înseamnă că nu au fost renăscuți din Duhul Sfânt. În același timp, ei au arătat ură și indiferență față de semenii lor, căci așa cum iubirea este plinătatea tuturor virtuților, tot așa și ura și faptele care curg din ea sunt plinătatea păcatului. Astfel, păcătoșii sunt judecați de nemilostivirea lor, pentru că toate relele ies din ea. Păcătoșii se disting prin aroganța lor, căci atunci când le este reproșată lipsa de compasiune, în loc să se apropie cu smerenie, ei adoptă o atitudine contradictorie, încercând să se justifice: „Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?” (Matei 25, 44). Aceasta arată că nemilostivirea a devenit natura lor, deoarece, așa cum ne învață Hristos, în ziua Judecății toate faptele oamenilor vor fi făcute cunoscute (Luca 8, 17), dar nu numai fiecărui om în parte, ci fiecare va cunoaște pe aproapele său, prin ochii sufletești. Cu toate că viața lor va fi făcută publică, păcătoșii tot vor încerca să scape de responsabilitate. Din toate părțile, toți îi vor scoate celui care a făcut rele, la suprafața conștiinței, toate relele făcute, toate refuzurile de dialoguri frățești cu fapta și motivele pentru care de acum va fi lăsat într-o singură stare înspăimântătoare și definitivă. Dar ceea ce se va întâmpla în viața viitoare, după Judecata de Apoi, nu trebuie privit ca un lucru îndepărtat, care nu are prea mare legătură cu noi, căci starea în care ne vom afla după Judecată reflectă întru totul starea în care ne aflăm acum. Hristos este Soarele Dreptății, Lumina cea adevărată și veșnică. Sufletele sfinților trăiesc în această lumină acum și la fel și în viața viitoare, când trupurile lor vor fi mângâiate de ea. Cei care nu se pocăiesc acum, deși se bucură de soarele fizic și sunt mângâiați de celelalte fapte ale lui Dumnezeu, trăiesc în afara Luminii. Tot așa și în viața viitoare, ei se vor afla foarte departe de Dumnezeu și sufletele lor vor fi duse în iadul veșnic. Atunci când Hristos va veni din nou în lume, întreaga creație va fi reînnoită, morții vor învia, toți cei care sunt în viață se vor preschimba și toți oamenii vor fi judecați. Toate aceste lucruri se vor întâmpla, dar nu știm ziua și ceasul când vor fi acestea. Prin urmare, Hristos ne îndeamnă mereu să fim pregătiți. Așa cum s-a întâmplat în timpul potopului lui Noe, când oamenii „mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și a venit potopul și i-a nimicit pe toți” (Matei 17, 27-30), același lucru se va întâmpla la arătarea Fiului Omului: „Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului” (Matei 25, 13).

CĂLEA POCĂINȚEI

După ce ne-am născut, părinții noștri au avut grijă ca nu după multe săptămâni să ne ducă în Biserică și să fim botezați, devenind astfel membri ai Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care este Biserica. Prin Botez am renăscut, am primit viață în Biserică în calitatea noastră de creștini, deci de următori ai lui Hristos, Care spune: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 5). Prin Botez ni s-a fixat scopul existenței noastre, mântuirea, adică intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Odată cu Botezul am primit și Mirungerea, prin care am dobândit bogăția darurilor Sfântului Duh. Prin aceste daruri noi am luat puterea de a duce o viață creștinească, de a ne opune răului și păcatului și de a săvârși binele. Toate acestea au fost încununate la sfârșitul slujbei Botezului de primirea celei de a treia Taine, și anume Sfânta Împărtășanie prin care Hristos Care S-a jertfit pentru mântuirea noastră Se sălășluiește în noi. De aceea trebuie să-L avem pe Hristos în inima noastră și să ne raportăm toată viața la El și să trăim ferindu-ne de păcat pentru a fi vrednici să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Lui, care să ne fie hrană pentru viața veșnică. În fiecare zi a vieții noastre să ne amintim că prin Botez ne-am născut la o viață nouă, am înviat spiritual, intrând îndreptați și sfințiți în Împărăția întemeiată de Iisus Hristos. Însă, pe parcursul vieții noastre ne abatem de la traiectoria noastră spre mântuire, fixată prin Botez și ajungem să rătăcim în întunericul păcatelor. Păcatul este ruperea comuniunii omului botezat cu Dumnezeu și îndepărtarea lui de scopul fixat prin Botez, și anume Împărăția cerurilor, deci ajungerea la mântuire. Astfel, în loc să fim Fii ai Împărăției, devenim fii care risipim în urma păcatelor noastre darurile primite de la Preasfânta Treime prin Sfintele Taine. Din nefericire, de prea multe ori suntem niște fii risipitori în această lume care ne ademenește ispititor, cu toate că avem darul credinței adevărate și mai ales avem parte de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Dumnezeu nostru, prin Taina Sfintei Împărtășanii. Alergăm după patimi păcătoase pierzând și sănătatea trupului și mai ales liniștea sufletului. Însă Tatăl Ceresc, în nemărginita Sa bunătate, ne-a lăsat prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, Taina Pocăinței prin care, mărturisindu-ne păcatele, să ne întoarcem la El și să ne primească în Împărăția veșnică. Prin păcate murim, iar prin pocăință ne mântuim, înviind din moartea păcatului prin Hristos Domnul înviat, prin Care am primit viața veșnică. Puterea susținătoare a lui Dumnezeu se manifestă ca lucrare dumnezeiască a proniciei Sale, prin care conservă și susține toată zidirea. Această putere dumnezeiască o invocăm chemând-o atunci când o aflăm în orice fel de nevoi și credem că vom fi auziți. Dumnezeu însuși ne provoacă spre aceasta atunci când spune: „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credința, veți primi” (Matei 21, 22). Credința este salvarea nefericirii noastre. Noi, creștinii, credem în pronicia părintească a lui Dumnezeu, o invocăm cu osârdie și rezolvăm prin credință tot ceea ce ne preocupă: „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide” (Matei 7, 7), Credința ne dăruiește nădejdea și așteptarea veacului ce va să fie și nouă, celor ce ne aflăm în luptele duhovnicești.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 26 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 28 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 29 februarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 1 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie/Rugăciuni înainte de Post

Rugăciunea Sfântului Macarie

S-a dus odată unul dintre ucenicii Cuviosului Macarie în cetate, ca să vândă lucrul mâinilor, coșnițe și rogojini. Acolo l-a întâmpinat o femeie nerușinată, care văzând frumusețea tânărului, s-a rănit de el și l-a chemat la sine, ca și cum voia să cumpere coșnițele pe care le vindea. Iar el, necunoscând gândul ei cel viclean, a intrat în casă. Și văzându-se în primejdie, pentru că era aproape de căderea în păcat, a întors mintea spre cer, zicând întru sine: „Cel ce ai izbăvit pe prorocul Tău din pântecele chitului, Hristoase Împărate, și pe mine din marginea pierzării și din moartea aceasta sufletească izbăvește-mă, cu rugăciunile plăcutului Tău, ale lui Macarie, părintelui meu!”. Și îndată a fost răpit de o mână nevăzută și în chilia sa s-a dus. Iar acolo l-a aflat pe Sfântul Macarie rugându-se lui Dumnezeu pentru dânsul, ca din primejdia ce era de față să se izbăvească ucenicul său. Pentru că știa ceea ce se făcea, iar pe cele de departe ca și pe cele de aproape le vedea cu ochii minții. Deci, văzând pe ucenicul său, a zis: „Mulțumire să dăm, o! fiule, iubitorului de oameni Dumnezeu, căci din gura balaurului și din porțile iadului Te-a izbăvit, răpindu-te cu dumnezeiasca Sa putere din căderea în păcat și aducându-te în chilie”.

Păcate mari și păcate mici

Au venit la un stareț două femei. Prima se frângea sub conștiința unui păcat cumplit, săvârșit de ea; a doua se văita: „Sunt păcătoasă ca și toiți; știți, părinte, este imposibil să trăiești și să nu păcătuiești”. Atunci starețul le-a arătat prin exemplu viu ce înseamnă pocăința lor. Le-a trimis pe amândouă pe câmp; celei care a făcut un păcat cumplit i-a poruncit să găsească cel mai mare bolovan pe care îl poate ridica și să-l aducă la el; celeilalte i-a spus să adune în șorț cât mai multe pietricele. Când femeile s-au întors, le-a spus lor să meargă și să pună pietrele exact acolo de unde le-au luat. Prima a mers direct către locul de unde luase bolovanul - urma lui era întipărită în pământ, iar cea de-a doua a cutreierat ore în șir câmpul, nefiind în stare să-și amintească de unde a luat o pietricică sau alta. Astfel a arătat acest stareț că nu trebuie să fii nepăsător față de lucrurile aparent mărunte, dar de care nu te mai poți dezbara. Trebuie să cugetăm la acestea; pe de o parte pentru că, într-adevăr, dacă nu ținem seama de lucrurile mărunte, nu ne mai putem apoi descotorosi de ele. Iar pe de alta, pentru că, obișnuindu-ne să fim nepăsători față de cele mărunte, ne obișnuim să fim nepăsători în genere și începem să păcătuim tot mai mult, adică să ne schilodim tot mai mult, să distrugem și să necinstim chipul lui Dumnezeu din noi.

Pilda nopții

Un orb se întorcea acasă. Era noapte. Orbul ducea o lumină. „Prost mai e orbul, care își luminează calea; la ce-i mai trebuie lumină unui orb?”. „Îi trebuie, ca să nu dea peste el unul care vede”.

